

[Rytter.]

stændig enig med den højtærede Finansminister i disse Udtalelser.

Tænker vi tilbage paa den Tid, der er gaaet, tror jeg, vi alle sammen kan se, at det, at Departementscheferne efter den 29. August besluttede sig til at fortsætte, var en stor Lykke for os alle. Det erkendes nu fra alle Sider, selv om der dengang var Kritik. Det samme gælder med Hensyn til Domstolene. Jeg tror, det var en stor Lykke, at Domstolene fortsatte. Der var mange uden for Domstolenes Kreds, der mente, de ikke burde gøre det, men jeg betragter det som et stort Held, at de besluttede at fortsætte. De opnaede derved, at den danske Befolkning ikke kom ind under det tyske Regime, saa at det var forholdsvis faa, der blev straffet efter de strenge tyske Love. De opnaede endvidere at bortvende Opmærksomheden fra visse Handlinger, som, hvis de var kommet frem for Dagens Lys, vilde være blevet straffet, endog meget strengt, idet andre Forhold, almindelige Forbrydelser blev det centrale, og det andet blev skjult. Det samme, som kan siges om Departementscheferne og Dommerstanden, gælder Politiet og Jernbanefolkene. De har udført deres Arbejde, ofte med Fare for Liv og Helbred, som ogsaa den højtærede Minister sagde. Jeg tror imidlertid, det er umuligt at fremhæve bestemte Grupper af Embedsmænd. Jeg tror, det gælder i Almindelighed for alle Grupper, at de gjorde et godt Arbejde, et Arbejde, som blev udført absolut loyalt over for den danske Stat og med det rette Sindelag.

Naar man undertiden har bebrejdet Embedsmænd noget — jeg taler om Embedsmænd i Almindelighed, for at der har været Undtagelser, ved vi alle —, tror jeg, det skyldes, at man ikke har været klar over, hvor vanskelig Embedsmændenes Stilling var. Embedsmændene var loyale over for Regering og Rigsdag og maatte selvfølgelig udføre deres Ordre. Derfor maa de ogsaa nu, da den Tid er overstaaet, kunne forvente, at de bliver taget i Forsvar fra Regeringens og Rigsdagens Side, og jeg tror, at de Ministre, der har fulgt en indre Røst og taget deres Embedsmænd kraftigt i Forsvar, derved har vundet Tilslutning hos alle rettænkende Mennesker, vel at mærke, naar de har undersøgt de paagældende Embedsmænds Forhold og fundet, at der ikke var noget at bebrejde dem, skønt de i mange Tilfælde har haft en nederdrægtig Stilling under Krigen.

Jeg føler mig overbevist om, at ingen Embedsmænd har ventet Belønning for det

Arbejde, de her har udført, og jeg forstod ogsaa paa den højtærede Finansminister, at det, dette Forslag tilsigtede at give dem, var ikke en Belønning. Det, der skete i Besættelsestiden, danner kun Baggrunden for dette Lovforslag, hvis Fremsættelse i højeste Grad maa siges at være en Retfærdighedshandling. Det er en Retfærdighedshandling over for Embedsmændene, som under Krigen har været meget daarligt stillet, at der nu gives dem meget bedre Forhold, og jeg synes ligefrem, det er en Nødvendighed, efter at Arbejderne i de frie og private Erhverv har opnaaet en Lønforbedring. Derfor hilser vi fra Venstres Side med Glæde det Kompromis, som den højtærede Finansminister har indgaaet med Embedsmændene, et Kompromis, som jeg synes har alle Fordele: det tilfredsstiller Embedsmændene, og Ministeriet er gaaet med til det. Ministeren var selvfølgelig ikke blind for de store økonomiske Ofre, det kræver af Staten, og den Fare, Udgiftsstigningen medfører, men paa den anden Side mente Ministeren ligesom vi, at det er en nødvendig Handling og en Retfærdighedshandling, vi her udøver. Vi gaar derfor med Glæde med til det, som her er foreslaaet.

Den højtærede Minister har gennemgaaet den historiske Baggrund for Lovforslaget og dets Konsekvenser, ligesom han har gennemgaaet de enkelte Paragraffer. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det, men nøjes med til Slut at sige, at vi kan anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Malchau: Det er hævet over enhver Tvivl, det erkender alle, og det er ogsaa statistisk bevist, at Statens Tjenestemænd er den Gruppe af Samfundsborgere her i Landet, der i økonomisk Henseende har haft de daarligste Kaar under Krigen. Tjenestemændene har ikke i samme Grad som andre faaet Andel i den rigelige Pengestrøm, der er flydt ind i saa mange Samfundsklassers og navnlig i de frie Erhvervs Udøveres Lommer. De fik i lang Tid ikke engang de Reguleringstillæg, som Loven hjemlede dem Ret til efter Udgiftstallet, og de udførte alligevel deres Gerning til Landets Gavn trofast og under de vanskeligste Vilkaar, ofte under ligefrem Livsfare. Den Tak, som den højtærede Finansminister ved Fremsættelsen rettede til Tjenestemændene for vel udført Gerning, var derfor fuldt ud berettiget, og den slutter vi os alle til, men Tak gør det nu ikke alene. Anerkendelse og Paaskønnelse af vel udført Arbejde er vel nok godt, og det